

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de către avocatul Negura Ion în numele condamnatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 septembrie 2017 și parțială a sentinței Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 20 decembrie 2016, în cauza penală în privința lui

Pădure Vitalie Xxxxx, născut la xxxxx, originar din r-nul Xxxxx, domiciliat mun. Xxxxx com. Xxxxx str. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță: 05.09.2016-20.12.2016*
2. *instanța de recurs: 13.01.2017-12.09.2017*

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 20 decembrie 2016, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Pădure Vitalie Xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal, la amendă în mărime de 450 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Pădure V., la data de 02 august 2016, în jurul orei 23.15, conducând mijlocul de transport de model „Opel Astra” cu n/î XXXXX, în mun. Chișinău, com. Bubuieci, str. Mihai Eminescu, fiind bănuț de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate și fiind stopat de colaboratorii Inspectoratului Național de Patrulare, a refuzat testarea alcoolscoptică și prelevarea probelor biologice în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei.

Astfel, Pădure V., nu a respectat cerințele art. 11 lit. j) din Regulamentul Circulației Rutiere, care stipulează, că conducătorul de vehicul înainte de plecare și în timpul deplasării este obligat să se supună, la solicitarea agentului de circulație, procedurii de testare a aerului expirat sau, după caz, examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similar.

Acțiunile lui Pădure V., au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal, *refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei și de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.*

3. Împotriva sentinței a declarat recurs ordinar avocatul Negura I. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de încetare a procesului penal în privința lui Pădure V., în baza Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În motivarea recursului a invocat:

- prima instanță greșit a ajuns la concluzia că inculpatul nu întrunește condițiile legii amnistiei, deoarece nu a interpretat dubiile în favoarea acestuia și anume faptul că, Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, a intrat în vigoare și a început să producă efecte juridice la data de 09 septembrie 2016, dată când a fost publicată în Monitorul Oficial;

- infracțiunea comisă de inculpat la 02 august 2016 cade sub incidența actului amnistiei, prevăzut de art. 107 alin. (1) Cod penal;

- inculpatul recunoaște integral vinovăția în comiterea infracțiunii, se căiește sincer de cele comise și se obligă pe viitor să nu mai comită infracțiuni sau contravenții, se caracterizează pozitiv la locul de trai și de muncă, anterior nu a fost judecat/condamnat și nu s-a aflat niciodată în conflict cu legea.

3.1 La data de 10 iulie 2017, avocatul Negura I. în numele inculpatului, a depus un recurs suplimentar prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care în baza art. 79 alin. (1) Cod penal, lui Pădure V. să nu-i fie aplicată pedeapsa complementară obligatorie - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, în rest sentința să fie menținută fără modificări.

În motivarea recursului suplimentar a invocat, că luând în considerație circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, comportamentul acestuia până, în timpul și după consumarea infracțiunii, de caracteristica pozitivă a acestuia în societate și la locul de muncă, de faptul că, nu a cauzat prejudicii intereselor publice și nici altor persoane fizice și juridice, a comis pentru prima dată o infracțiune ușoară, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a recunoscut integral vinovăția în comiterea infracțiunii și a depus cerere de examinare a cauzei într-o procedură simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, consideră temeinic aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de sancțiunea normei penale și anume neaplicarea pedepsei complementare obligatorie - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 septembrie 2017, au fost respinse ca nefondate recursurile declarate și menținută sentința.

5. În motivarea soluției instanța de recurs a menționat, că din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă, că acestea sunt suficiente pentru a constata că, faptele există, constituie infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (3) Cod penal, au fost

săvârșite de inculpatul Pădure V. și sunt de natură să permită tragerea la răspundere penală cu stabilirea pedepsei.

Totodată, instanța de recurs a reținut, că prima instanță a statuat just, că potrivit art. 2 al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM, procesul penal încetează la faza de urmărire penală sau la cea de judecare referitor la infracțiunea săvârșită până la adoptarea prezentei legi pentru care Codul penal nr. 985-XV din 18 aprilie 2002 sau Codul aprobat prin Legea R.S.S. Moldovenești din 24 martie 1961 prevede în calitate de pedeapsă principală maximă, o pedeapsă nu mai aspră decât pedeapsa cu închisoare pe un termen 7 ani.

Astfel, instanța de recurs a constatat că Pădure V. a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (3) Cod penal la data de 02.08.2016, adică după adoptarea Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM, nr. 210 din 29 iulie 2016.

În opinia instanței de recurs, prima instanță a constatat corect, că instituția amnistiei nu este aplicabilă față de inculpatul Pădure V., deoarece acesta a comis infracțiunea după adoptarea legii nominalizate, iar prin prisma prevederilor art. 2 al Legii privind amnistia, procesul penal încetează la faza de judecare doar referitor la infracțiunea săvârșită până la adoptarea prezentei legi pentru care Codul penal nr. 985-XV din 18 aprilie 2002, astfel încât el nu cade sub incidența prevederilor Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM, nr. 210 din 29 iulie 2016.

La fel, instanța de recurs a reținut, că în cazul dat nu sunt aplicabile prevederile art. 79 Cod penal, deoarece, conform acestei norme, stabilirea pedepsei sub limita minimă sau a unei pedepse mai blânde, care nu este prevăzută în sancțiunea articolului corespunzător din Codul penal, în baza căruia este încadrată infracțiunea, se admite luând numai în considerare personalitatea vinovatului în cazul existenței circumstanțelor excepționale, legate de scopul, motivele, rolul vinovatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, în timpul și după săvârșirea infracțiunii.

În viziunea instanței de recurs, în speță asemenea circumstanțe n-au fost constatate, or, aceleași circumstanțe apreciate de către instanța de judecată ca atenuante, nu mai pot fi considerate și ca excepționale, deoarece aceste circumstanțe sunt niște circumstanțe atenuante obișnuite și nu excepționale. Căința sinceră a inculpatului Pădure V., caracteristica pozitivă la locul de trai, nu pot fi considerate ca circumstanțe excepționale, fiind circumstanțe atenuante prevăzute de art. 76 Cod penal, care pot fi puse la baza unei pedepse prin prisma art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Instanța de recurs a mai indicat, că argumentele din recursul și recursul suplimentar declarat de avocatul Negura I. în interesele inculpatului Pădure V. sunt neîntemeiate, iar motivele aduse în susținerea temeiurilor invocate nu pot fi reținute.

De asemenea, instanța de recurs a menționat, că prima instanță just și întemeiat a stabilit categoria și termenul pedepsei penale, fiind luate în considerație dispozițiile art. 61 și art. 75 Cod penal, totodată în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de

procedură penală, inculpatul Pădure V. a beneficiat de o reducere cu 1/4 a limitelor de pedeapsă prevăzută de lege în cazul pedepsei cu amendă, reieșind din limitele medii prevăzute de lege.

6. Hotărârile judecătorești, sânt contestate cu recurs în anulare de către avocatul Negura I. în numele condamnatului, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului, în baza art. 79 alin. (1) Cod penal, să nu-i fie aplicată pedeapsa complementară obligatorie – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, în rest sentința să fie menținută.

În motivarea recursului în anulare invocă:

- argumentele invocate de instanța de recurs în motivarea recursului urmează a fi apreciate critic, deoarece s-a încălcat dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv;

- în cadrul ședinței de judecată, inculpatul a depus cerere prin care a solicitat examinarea cauzei penale, în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală;

- circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, comportamentul lui în timpul și după consumarea infracțiunii, caracteristica pozitivă a acestuia în societate și la locul de muncă, faptul că nu a cauzat prejudicii intereselor publice și nici altor persoane fizice și juridice, a comis pentru prima dată o infracțiune ușoară, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii pot fi considerate ca circumstanțe excepționale;

- în calitate de circumstanțe excepționale servește și faptul, că inculpatul deținând permisul de conducere obține profit pentru întreținerea familiei, la moment fiind unica sursă de existență a familiei, deoarece este angajat în funcția de șofer la ÎM „Asociația de gospodărie a spațiilor verzi”, dar și faptul că mijlocul de transport practic este o necesitate vitală a familiei inculpatului, astfel consideră temeinic aplicarea unei pedepse mai blânde, prin neaplicarea pedepsei complementare obligatorie – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului în anulare declarat, solicitând respingerea acestuia, deoarece nu se întemeiază pe prevederile art. 453 Cod de procedură penală, astfel nu se constată prezența viciului fundamental sau a altor erori de drept ce ar genera casarea hotărârilor atacate, pedeapsa stabilită fiind echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispozițiilor art. 456 Cod de procedură penală, recursul în anulare fiind supus unei verificări prealabile judecării în fond a acestuia, astfel că, instanța de recurs este obligată să îndeplinească actele procedurale preparatorii și să examineze admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în conformitate cu prevederile art. 431 și 432 Cod de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii

instanței de judecată, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, raportat la prevederile art. 6 pct. 44) al aceluiași Cod, art. 4§2 al Protocolului nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental din cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Prevederile pct. 44) art. 6 Cod de procedură penală determină ca *viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată* o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Reieșind din prevederile legale menționate, Colegiul reiterează că una din cerințele esențiale la declararea recursului în anulare este motivarea acestuia din punct de vedere al prezenței erorii de drept, comise la judecarea cauzei, ce cade sub incidența noțiunii de viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea atacată.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă din textul recursului în anulare declarat, că autorul invocă afectarea hotărârilor judecătorești adoptate în prezenta cauză de un viciu fundamental, exprimat prin încălcarea art. 6§1 al Convenției – dreptul la un proces echitabil și art. 13 al Convenției, dreptul la un recurs efectiv, prin faptul că argumentele instanței de recurs urmează a fi apreciate critic, astfel hotărârile adoptate nu cuprind motivele privind modalitatea de individualizare a pedepsei.

Din studiul lucrărilor dosarului, în viziunea instanței de recurs în anulare, prin argumentele invocate în sensul menționat, autorul de fapt își exprimă dezacordul cu neaplicarea în privința lui Pădure V. a prevederilor art. 79 alin. (1) Cod penal, prin care să nu-i fie aplicată pedeapsa complementară obligatorie – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Așadar, obligația de motivare a hotărârilor judecătorești face parte din setul de garanții stabilit pentru existența unui proces echitabil. Conform jurisprudenței CEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac și oferă posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs (*Suominem c. Finlandei (2003) § 37, Kuznețov și alții c. Rusiei (2007) § 85*).

Din textul recursului în anulare declarat, se atestă că avocatul Negura I. în numele condamnatului, indică afectarea hotărârilor judecătorești adoptate în prezenta cauză de viciu fundamental, exprimat prin faptul că hotărârile adoptate nu cuprind motivele privind modalitatea de individualizare a pedepsei lui Pădure V., fapt ce a dus și la încălcarea art. 6§1 al Convenției – dreptul la un proces echitabil și art. 13 al Convenției, dreptul la un recurs efectiv.

Opozant celor invocate de către recurent în ce privește critica sub aspectul încălcării dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 al Convenției, Colegiul penal menționează, că prevederile alin. (3) art. 435 Cod de procedură penală, stipulează că în ordinea procedurii de recurs ordinar *adoptarea deciziei și întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art. 417 și 418, care se aplică în mod corespunzător.*

Analizând legalitatea hotărârilor atacate pe baza materialelor cauzei prin prisma prezenței viciilor fundamentale invocate de recurent, Colegiul reține că instanța de recurs, prin hotărâre, a oferit răspuns la argumentele esențiale ale recursurilor ordinare declarate, ce ține de individualizarea pedepsei lui Pădure V., corect stabilind că prima instanță just a ajuns la concluzia, că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată și s-a expus argumentat din care motive a aplicat în privința acestuia pedeapsă sub formă de amendă, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, motivându-și argumentat soluția adoptată, inclusiv menționate în pct. 5 al prezentei decizii, soluție adoptată în corespundere cu prevederile normei procesual penale menționate supra, care reglementează ce trebuie să cuprindă hotărârile instanțelor de recurs.

Astfel, Colegiul penal menționează, că prima instanță și cea de recurs just la stabilirea pedepsei condamnatului, ținând cont de toate circumstanțele cauzei ce au fost invocate și de către recurent în cererea de recurs, și anume de faptul că infracțiunea săvârșită de Pădure V., se atribuie la categoria celor ușoare, a recunoscut vina integral, s-a căit sincer, se caracterizează pozitiv la locul de trai, iar circumstanțe agravante nefiind constatate, corect a conchis că scopul pedepsei va fi atins prin aplicarea pedepsei sub formă de amendă, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Cu privire la invocările avocatului Negura I., precum că argumentele instanței de recurs, urmează a fi apreciate critic, iar lui Pădure V., urmează a-i fi aplicate prevederile art. 79 alin. (1) Cod penal, prin care să nu-i fie stabilită pedeapsa complementară obligatorie – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, Colegiul menționează, că sancțiunea art. 264¹ alin. (3) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, la momentul comiterii infracțiunii prevedea pedeapsa cu amendă în mărime de la 550 la 650 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 3 la 5 ani.

Astfel, Colegiul reține, că aplicarea în privința condamnatului a unei pedepse mai blânde, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, în condițiile art. 79 Cod penal și în circumstanțele prezente la caz, precum sunt: recunoașterea vinei, căința sinceră, solicitarea inculpatului de a fi judecată cauza în procedură simplificată, colaborarea cu organul de urmărire penală, caracteristica pozitivă în societate și la locul de muncă, faptul că nu a cauzat prejudicii intereselor publice și nici altor persoane fizice și juridice, a comis pentru prima dată o infracțiune ușoară, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și faptul că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, nu pot fi considerate ca circumstanțe excepționale.

Mai mult ca atât, referitor la circumstanțele reținute în speță de către instanțele de fond și invocate de recurent cum ar fi, *recunoașterea vinei, căința sinceră și faptul că*

inculpatul a optat pentru examinarea cauzei în procedură simplificată, instanța de recurs remarcă că, aceste circumstanțe au atras incidența procedurii simplificate în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, la cererea inculpatului, în urma căreia prima instanță a stabilit inculpatului pedeapsa sub formă de amendă, prevăzută la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod, reducând o pătrime din această pedeapsă. În consecință, circumstanțele atenuante menționate nu pot fi valorificate și ca circumstanțe excepționale pentru aplicarea art. 79 Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

De asemenea, referitor la circumstanțele privind caracteristica pozitivă a lui Pădure V. în societate și la locul de muncă, faptul că nu a cauzat prejudicii intereselor publice și nici altor persoane fizice și juridice, a comis pentru prima dată o infracțiune ușoară, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, faptul că circumstanțe agravante nu au fost stabilite și că inculpatul deținând permisul de conducere obține profit pentru întreținerea familiei, care este unica sursă de existență a familiei, Colegiul penal menționează că împrejurările în cauză corect nu au fost reținute de instanțele de judecată inferioare ca excepționale, or circumstanțe excepționale ce ar justifica aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, nu s-au identificat, poziție ce e susținută pe deplin și de instanța de recurs în anulare.

Nu în ultimul rând, instanța de recurs atenționează, că reieșind din norma art. 79 Cod penal, care stipulează că *ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsă complementară obligatorie. Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională*, rezultă că aplicarea art. 79 Cod penal este o prerogativă a instanței de judecată la individualizarea pedepsei și nu o obligație, cu excepția minoratului persoanei care a săvârșit o infracțiune.

De menționat este și acel fapt că, cerința de motivare a hotărârilor judecătorești adoptate nu impune obligația de a se referi la fiecare argument înaintat de către părți și a prezenta un răspuns detaliat acestora (*a se vedea Van de Hurk c. Olandei (19 aprilie 1994) și Burg c. Franței*). Modul în care obligația de a aduce motive se aplică în funcție de natura deciziei și trebuie stabilit în lumina circumstanțelor cauzei (*Ruiz Torija c. Spaniei și Hiro Balani c. Spaniei, hotărâri din 09 decembrie 1994, și Helle c. Finlandei, hotărâre din 19 decembrie 1997*).

Generalizând criticile invocate sub aspectul prezenței presupuselor vicii fundamentale ce au afectat hotărârile judecătorești, indicate de recurent, Colegiul penal statuează că acestea nu și-au găsit confirmarea, fiind neîntemeiate și nu sunt esențiale pentru a răsturna situația în sensul intervenirii și casării unei hotărâri judecătorești irevocabile.

De asemenea, se menționează că principiul securității raporturilor juridice, consfințit în articolul 6 din Convenție, cere *inter alia* ca, atunci când instanțele

judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (*a se vedea în acest sens hotărârea Brumărescu vs România din 28 octombrie 1999*).

Mai mult ca atât, potrivit dispozițiilor art. 4§2 din Protocolul 7 CEDO, redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, poate fi efectuată, dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sânt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

La caz, instanța de recurs în anulare constată, că hotărârea contestată nu este afectată de nici un viciu fundamental, fiind conformă prevederilor legale și această hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă capătă putere de lucru judecat, ce produce o cauză de împiedicare a pornirii, continuării, judecării cauzei penale ori redeschiderii acesteia, deoarece în esență motivele invocate de către recurent în recursul în anulare declarat, referitor la pedeapsa aplicată condamnatului Pădure V., au constituit anterior obiect de examinare, iar instanța de recurs corect le-a apreciat și a adoptat o hotărâre motivată, expusă în prezenta decizie.

Așadar, în speța dată, Colegiul penal constată că la examinarea prezentului recurs în anulare, nu s-au constatat erori de drept comise de către instanța de recurs, ce ar indica la existența unui viciu fundamental în cauză și ar afecta hotărârea irevocabilă, iar existența unei alte păreri a condamnatului și apărătorului acestuia asupra aceleiași probleme nu poate servi temei pentru reexaminarea cazului.

În temeiul celor expuse, se impune inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către avocatul Negura Ion în numele condamnatului, ca fiind vădit neîntemeiat, cu menținerea hotărârii atacate.

9. În conformitate cu art. 456 alin. (1) și (3), 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către avocatul Negura Ion în numele condamnatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui **Pădure Vitalie Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 21 februarie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie